

ΤΑ ΠΙΟΝΙΑ ΣΤΟ ΣΚΑΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟ ΜΙΣΟΣ

Αν ένας δολοφόνος βγει δημόσια και καυχηθεί ότι σκότωσε είκοσιπέντε ανθρώπους, ή μόνη του κατάληξη θά είναι να τόν συλλάβουν και νά τόν δικάσουν και να τόν κλείσουν ισόβια στη φυλακή, ή, αν ζει σέ χώρα όπου ισχύει ή θανατική ποινή, θά τόν εκτελέσουν.

”Αν όμως είναι **πρίγκιπας τής Αγγλίας** και ονομάζεται **Χάρι** και βγει δημόσια νά όμολογήσει κυνικά ότι δολοφόνησε 25 ανθρώπους, τούς όποιους έβλεπε μέσα από ένα στόχαστρο από τόν ουρανó και τούς θεωρούσε άπλά πιόνια, πού πρέπει νά βγούν από τή σκακιέρα, τόν ονομάζουν **ψυχολογικά “ευαίσθητο” άτομο(!)**, λόγω τής σκληρής ζωής του. Είναι πράγματι τραγική ή ζωή, νά πηγαίνεις από τό ένα παλάτι στό άλλο και νά μή σου δίνουν και τό καλύτερο δωμάτιο! Απολύτως κατανοητό τό βαθύ ψυχολογικό τραύμα, πού σέ οδηγεί στην έκτόνωση, τύπου: βάζω σημάδι τά ανθρώπινα πιόνια από τό ελικόπτερό μου και τά πετάω έξω από τή σκακιέρα!

Στό χωριό μου αυτού του είδους τούς ψυχολογικά τραυματισμένους τούς εκλείναι στις ψυχιατρικές φυλακές, δέν τούς πλήρωναν εκατομμύρια για νά υπαγορεύουν βιβλία όπου νά περιγράφουν τά εγκλήματά τους και νά δίνουν τό “καλό παράδειγμα” και στους άλλους ψυχολογικά διαταραγμένους νεαρούς, πού έψαχναν τρόπο νά εκτονωθούν.

Βέβαια, τό χωριό μου, δέν είχε πολλούς πρίγκιπες και, τούς δύο τρεις πού είχε, δέν τούς συμπαθούσαν και ιδιαίτερα, ώστε -από όσο ξέρω- κανείς τους δέν τόλμησε νά όμολογήσει δημόσια ότι είχε τή χαρά νά δολοφονήσει κάποιον!

”Από τήν άλλη όμως, παραδέχομαι κι εγώ ότι τό χωριό μου ήταν πολύ όπισθοδρομικό και ντρέπομαι πράγματι για τούς ανθρώπους του, πού μας μεγάλωναν μέ “καθυστερημένες” αξίες, όπως π.χ. ή τιμή, ή γενναιότητα, ή μεγαλοψυχία προς τούς έχθρους και τούς φίλους, ή συμπόνοια για όλα τά πλάσματα του Θεού, μικρά και μεγάλα κι ό σεβασμός στον άνθρωπο, όποιος κι αν είναι αυτός, έστω κι αν δέν τόν αξίζει.

Και μας μάθαιναν για τόν πόλεμο ότι είναι ό,τι πió φρικτό υπάρχει, γιατί ξεκίνησε από τότε πού ένας άνθρωπος μίσησε τόν αδερφό του και τόν σκότωσε. Κι από τότε ή ανθρωπότητα δέν σταμάτησε νά πολεμάει, δέν σταμάτησε νά σκοτώνει αδερφός τόν αδερφό. Μπορεί οι πατέρες μας ή οι παππούδες μας νά αναγκάστηκαν νά πολεμήσουν, αλλά πολέμησαν για τά ιερά τους, για τούς βωμούς τους, για τό χώμα τους.” Έχοντας τήν επίγνωση

ὅτι ἀκόμα κι ἂν γύριζαν ἀπό τόν πόλεμο, ἕνα κομμάτι τοῦ ἑαυτοῦ τους, θά τό ἄφηναν πίσω, νεκρό. Δέν κόμπαζαν γιά τό πόσους σκότωσαν. Δέν τούς μέτραγαν. Τούς ἔκλεισαν μέσα στή σιωπή τοῦ ἑαυτοῦ τους, πού ἀνήκε στόν Θεό καί σέ αὐτούς μόνο!

Τό χωριό μου τό λένε Ἀθήνα καί, στό πέρασμα τῶν αἰῶνων ἔβγαλε πολλούς πολεμιστές. Μέ τέτοιο ἦθος, μέ τέτοια εὐγένεια, μέ τέτοια τιμή. Πού δέν πολεμοῦσαν γιά σπόρ καί γιά τή χαρά νά χύνουν αἷμα, πού δέν πολεμοῦσαν σάν ἥρωες, ἀλλά σάν Ἕλληνες, ὅπως ἀναγκάστηκε νά παραδεχτεῖ ἀκόμα καί ὁ Τσῶρτσιλ.

Πῶς, ὅμως, ἀπό τότε μέχρι τώρα, οἱ ἄνθρωποι ἔγιναν τέρατα;

Τό Σάββατο 21 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. στήν διαδικτυακή ἔκδοση τῶν TIMES τοῦ Λονδίνου, ὑπῆρχε ἕνα ἄρθρο τοῦ ἀνταποκριτῆ τους στό Βαχμντ Richard Spencer, μέ τίτλο: Ὁ πρῶτος θάνατος εἶναι σκληρός. Ὁ δεύτερος εἶναι σάν κυνήγι. (The first kill is tough. The second is like hunting). Κι ἀπό κάτω εἶχε τήν ἐπεξήγηση: Οἱ στρατιῶτες πού χειρίζονται τήν ὁμάδα τῶν drones τῆς Οὐκράνειας, δέν ἔχουν καμμία συμπάθεια γιά τούς Ρώσους, θύματά τους.

Καί τό ἄρθρο ἀρχιζε: “Ὁ Ρῶσος στρατιώτης ἔκανε τρεῖς ὥρες νά πεθάνει. Πέθανε μόνος, σέ μιά ἀλεπότρυπα ὅπου εἶχε καταφύγει, καθώς τό Οὐκρανικό πυροβολικό ἔφθανε στό πεδίο τό ὁποῖο διέσχισε αὐτός πρὶν λίγο.

Πολλοί στρατιῶτες ἔχουν πεθάνει μόνον σέ ἀλεπότρυπες στό πέρασμα τῶν αἰῶνων. Ἀλλά ἡ πρωτοτυπία τοῦ σύγχρονου πολέμου εἶναι ὅτι ὁ

Ρώσσοι στρατιώτες δέν ἦταν ἐντελῶς μόνος. Κάποιοι παρατηροῦσαν πῶς στριφογύριζε, τούς σπασμούς του καί τόν τρόπο πού ἔσφιγγε τό στομάχι του πού αἱμορραγοῦσε, ἀπό ἓνα Οὐκρανικό σημεῖο παρατήρησης δέκα μίλια μακριά.

Κι ὄχι μόνο τόν παρατηροῦσαν. Τόν κατέγραφαν, τόν ξανα- παρατηροῦσαν καί ξανα- ἔπαιξαν τήν καταγραφή γιά νά τή δοῦν οἱ δημοσιογράφοι πού τούς ἐπισκέφθηκαν τό ἐπόμενο πρωί.”

Ἦ ὅλα αὐτά, μέ μιά φθηνή σχετικά τεχνολογία, τά κατασκευασμένα στήν Κίνα DJI Mavic 3 drones, ἀγορασμένα διαδίκτυακά ἀπό τό Argos ἢ τό Amazon, γιά 2.000 λίρες τό καθένα.

Ἦ ὅσο κι ἂν εἶναι φθινό τό drone, μποροῦσε νά ἐσιτιάσει κάλλιστα πάνω στίς συσπάσεις τοῦ προσώπου τοῦ ἀνθρώπου πού πέθαινε καί νά καταγράψει τήν ἀγωνία καί τήν ἀπελπισία του, ἐνῶ οἱ σύντροφοί του δέν ἔκαναν καμμία ἀπόπειρα νά τόν βοηθήσουν.

Τό ἄρθρο συνοδεύει ἓνα βίντεο κλίπ, ἀπό τό ὁποῖο προέρχονται οἱ δύο φωτογραφίες πού βλέπετε, ὅπου φαίνεται μιά ὁμάδα Ρῶσοι στρατιῶτες νά βρίσκουν καταφύγιο σέ ἓνα σπίτι καί ἀνατινάζονται ἀπό τά drones πού τούς παρακολουθοῦν καί εἶναι εξοπλισμένα μέ μικροῦς ἐκρηκτικούς σωλήνες, ἢ μέ σράπνελ, ἢ μέ ἄλλους σωλήνες μέ εὐφλεκτα ὑγρά, τά ὁποῖα

τούς καίνε ζωντανούς. Πιο κάτω ἔχει ἄλλη μιά ὁμάδα, πού περπατάει καί ἐξοντώνονται ὁ ἓνας μετά τόν ἄλλον.

Ὁ δημοσιογράφος, ἀκούγοντας ἓναν ἀπό τούς χειριστές τῶν drones νά σχολιάζει ὅτι ὁ πρῶτος φόνος εἶναι σκληρός ἀλλά μετά εἶναι σάν κυνήγι, ρώτησε τόν ἀρχηγό τῆς ὁμάδας ἂν βρίσκει ἀπάνθρωπη τήν ἐξόντωση ἀνθρώπων μέ τέτοιο τρόπο. Καί αὐτός τοῦ ἀπαντᾷ κυνικά ὅτι “δέν εἶναι κἄν ἄνθρωποι”(!), μέ τήν δικαιολογία ὅτι αὐτοί οἱ στρατιῶτες

ἀνήκουν στό μισθοφορικό γκρούπ Wagner καί ἔχουν στρατολογηθεῖ ἀπό τίς φυλακές, ἀπό τόν ἀρχηγό τους Yevgeny Prigozhin! Καί συμπληρώνει ὅτι τό μῖσος του εἶναι τόσο, ὥστε θέλει νά τούς κυνηγήσει ἓναν ἓναν σάν ζῶα καί νά τούς ἐξοντώσει μέχρι τόν τελευταῖο!

Αὐτός ὁ ἄνθρωπος, πρὶν τόν πόλεμο ἦταν ἐπιχειρηματίας στή βό-

ρεια Ουκρανία, ενώ οι άλλοι τρεις “χειριστές” είναι ο ένας δικηγόρος, ο άλλος φοιτητής της ιατρικής(!) και ο τρίτος καθηγητής Άγγλικών.

Η μεγαλύτερη και πιο έγκυρη έφημερίδα του κόσμου, πού χύνει τόσο μελάνι για να υπερασπίσει τα δικαιώματα όχι μόνο όλων των ανθρώπων “παραλλαγών”, αλλά και των ζώων, ανεβάζει ένα βίντεο όπου δείχνει ανθρώπους να ανατινάζονται, ή να σκοτώνονται εκεί πού περπατούν και, έμμέσως, αποδέχεται την άποψη ότι είναι σχεδόν ζώα!

Καί, για να έχουμε καλό έρωτημα, ποιός τους έδωσε τό δικαίωμα να μιλοῦν έτσι για τά ζώα; Πρίν λίγα χρόνια είχα δεϊ ένα ντοκυμαντέρ στό όποιο έδειχναν έναν κάτασπρο λύκο να τρέχει απελπισμένος σέ μιά παγωμένη πεδιάδα, σηκώνοντας τό κεφαλάκι του να κοιτάξει τό ανθρωπόμορφο έκτρωμα πού τον κυνηγοῦσε μέ έλικόπτερο και τον πυροβόλησε έν ψυχρῶ.

Άν αυτός πού κυνηγάει ένα άθῶο ζωάκι δέν αξίζει να ονομάζεται άνθρωπος, τότε τί είναι αυτός πού κυνηγάει ανθρώπους μέ τέτοιο τρόπο;

Καί, τό χειρότερο από όλα είναι ότι αυτό τό μίσος, αυτή ή άγριότητα υπάρχει ανάμεσα σέ δύο λαούς πού ισχυρίζονται και οι δύο ότι είναι Χριστιανοί Όρδόδοξοι! Πού γεμίζουν τίς εκκλησίες τους και προσεύχονται -σέ ποιόν Θεό; Σηκώνουν τά μάτια, σέ ποιούς Άγίους; Διαβάζουν ποιό Ευάγγε-λιο;

Έπιτέλους, ποιός θά τολμήσει να σηκώσει τά μάτια και να ζητήσει έλεος από τον Θεό; Ποιός θά βρει άκρη μέ αυτή την ανθρωπότητα;

Γιά Σχόλια: nietta1.blogspot.com

Νινέττα Βολουδάκη